

Мариана Тинчева Еклесия
Отваряне на очите

„... обаче не се радвайте на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са написани на небесата.“

(Лука 10:20)

По хълма към двора на манастира се изкачваха три жени: двете бяха високи и слаби, облечени в дълги поли; другата носеше в дясната си ръка бяло бастунче, пък с лявата се придържаше о ръката на младата до нея. Като влязоха в гостната, вече се виждаше, че момичето с бяло бастунче е сляпо. То не носеше тъмни очила както мнозина незрящи; върху хубавото му лице, на мястото на очите бяха останали сенки с тъмни процеци – далечен спомен, че някога са били пълни със светлина. Момичето каза името си Анета, двете жени го настаняха на стол, а послушницата предложи на гостите чай и курабийки. След половин час трябваше да започне вечерната служба. Игуменката дойде да поздрави гостите, допусна, че Анета е дошла за молитва в храма, затова направо я попита: „Дете мило, от кога си без светлина?“ „От десет години. – отвърна точно – Майка ми също е изгубила зрението си в млада възраст. Може да се каже, че при мен е наследство.“ „А сега на колко си?“ – желанието на сестра Марина да помогне вече се разпали в чувство. Момичето се засмя: „Сега съм на 23, но най-лошото мина“ – Ани знаеше, че не е добре човек да говори за личните си страдания, но монахинята взе ръката ѝ, сви я в дланите си като гълъб с едно крило, на когото иска да върне полета: „И по-лошо ли имаше от това?“ – попита с мъка. „Исках да кажа, че вече не се страхувам от мрака. Преди десетина години, когато бях в пансиона на училището за незрящи деца, сутрин калъфката се мокреше с течност от очите ми, наоколо ставаше все по-тъмно и изпитвах страх...“

„Бог на всички дава изпитания, а на онези, на които се отнема обичайното у човека, в небесното царство Той дава огромна награда!“ – монахинята много пъти беше изговаряла тази своя вяра пред страдалци и болни, пристигнали тук. Ани внимателно изтегли ръката си от нейните длани: „В нашия блок има едно момиче в инвалидна количка, при което отивам два пъти в седмицата, за да му купя нещо от магазина. То понякога ме пита защо Бог ни отнема онези радости, които дава на другите хора, но аз не искам с никого да говоря за тези неща. Защото пък започнах да се занимавам с работи, които не умеех преди. Например без да гледам ноти, започнах да свиря на акордеон. Жалко, че тук навярно нямаме акордеон, бих посвирала и попяла...“

Тя поиска да докаже какъв дар е получила, откакто напълно е загубила светлината в очите си, но едната от жените, с които пристигна, я попита дали някога е виждала света около себе си.

„Виждах. Не много добре, но все пак успях да видя доста неща – в гласа ѝ не се долови особено огорчение от загубеното в околния свят,

за това уточни: – Като идвахме насам и ми говорихте за планината, поляните, църквата, аз като че ли ги виждах, понеже по-рано бях срещала такива неща и много им се радвах... Но сред хората виждах и грозни картини, които ме натъжаваха...“

„Какво правиш въщи през деня?“ – игуменката разтърка очите си, сякаш за кратко изгуби зрението си. Какво би правила тя, ако не вижда? Анета отговори онова, което умееше да извършва и в мрака: „Готвя, пера, почиствам... От една година се опитвам да шия дрехи, най-обикновени модели – тя опипа ръкава на роклята си и каза: – Това съм ушила сама. Сигурно не е много точно, но го направих...“ „Роклята ти е чудесна, чак невероятно! – монахинята наистина не можеше да си представи, че човек, който не вижда, може да шие така. Сега тя поиска да каже още една истина: – Щом си се оглеждала допреди десетина години, навярно знаеш, че си много хубава? Такова момиче би могло да се хареса на мъж, да създаде семейство...“

Ани се поколеба за думите, които искаше да сподели, но все пак ги каза: „Миналата година дойде някакъв мъж. Бил с десет години по-възрастен от мен... Но не се получи да се харесаме, той беше сприхав, подтискаше порива ми да свиря на акордеон, държеше да изпълнявам всяка негова дума... Това за мен не е добър избор, още по-малко обич. По-добре е да остана сама или с мили хора“ – тя посочи мястото, където бяха двете жени, довели я в манастира. Разбираше се, че не ги е познавала добре отпреди.

„Чела ли си за чудесата на Исус Христос? Той може само с една дума да отвори очите ти! – игуменката с цяло сърце и душа реши да се моли на Бог – Той да даде поне мъничко просветление в зениците на това дете.“ „Разбира се, че съм чела, и вярвам в Него – добави като вдигна ръце към прозореца, от където идваше светлината. Зная какво е отговорил на учениците Си, когато Го попитали какъв грях има слепеца, че не вижда. Христос им казал, че нито незрящият е виновен, нито родителите му имат грях. Тогава Той пожелал и отворил очите на слепия за слава на Бога...“ Сега игуменката отново вдъхновено хвана ръката на момичето: „Моли се да помогне и на теб! И аз ще се моля, и жените, които те доведоха. И на други хора ще кажа...“ – в този миг тя беше готова да призове за молитва целия свят, но Ани ѝ отговори спокойно: „Вече много пъти се молих за себе си и за други като мен, но все едно – виждаме само мрак. Когато бях малко момиче, обичах да гледам украшенията, показани на витрините и мечтаех да си купя най-красивите от тях. Навярно заради тази суета съвсем загубих зрението си?“ – откри сърцето

си, сигурна, че сама е виновна за участта си. Вече беше мислила за тази причина, но един вътрешен глас ѝ подсказваше, че не всички момичета със скъпи украшения са заплатили с очите си. Затова добави: „Бог знае дали за моята душа е полезно да виждам света. Ако прогледна отново, може би пак ще се изкушавам, затова реших, че по-важно е да не изкушавам Онзи, Който знае всичко за нас. Нали Той решава, че бих могла и без очите си?“

Никой в гостната не каза повече думи. Защото никой тук нямаше вяра по-голяма от тази – да пренася кръста си без да роптае и без да моли върховния Съдия за милост.

Послепис: Този разказ написах през 1996 г. и го публикувах в един вестник. Но през 2002 г. срещнах двете жени, които доведоха незрящата Ани в манастира. Сега те ми казаха, че тя вече има свое дете; свири на пиано... Дадох ми нейна снимка, от която с радост разбрах, че тя наистина вижда онова, което нашите очи понякога не надзират – навярно заради страстта ни да виждаме и да имаме всичко?

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10425>]